

Johann Affelmann

Programma Disputationi Solemni

Rostochii: Ferberus, 1619

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn737574720>

Druck Freier Zugang

J. Affelmann.
R. U. theol. 1679.

Programma

DISPUTATIONI SOLEMNI,

Quam

REVERENDVS ET CLARISSIMVS VIR,

M. JOHANNES TARNO,

VIUS, Sacræ Theologiæ Professor &
Candidatus,

*Pro supremo in Theologia honoris gradu conse-
quendo proponit, pro more*

adjunctum & publicatum

D E C A N O

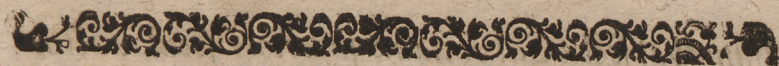
JOHANNE AFFELMANNO.

R O S T O C H I J

Typis excrispsit Augustinus Ferberus, Anno 1619

Quantoperè opus sit ordo & gradu-
um diversitas cum in omni homi-
num cœtu ac societate pariter vi-
ventium, tum maxime in Ecclesia
Christi, divina sapientia multis mo-
dis nobis demonstravit; partim
naturalis ac civilis corporis analogicâ similitudine in
scripturis sacris tam saepe usurpatâ, partim perfectissi-
mae communionis illius commendatione, quæ inter
sanctos & veros Dei cultores, omnibus & locis &
temporibus, ab ipsa mundi origine, arctissima interces-
sit. Et tamen Anabaptistarum quorundam furor eo-
usq; progressus est, ut nulla virtutis dignitatis ve ra-
tione habitâ, non solum opum ac facultatum commu-
nionem, sed etiam graduum, personarum, vè Zenonicâ
aut verius Cyclopicam quandam confusionem intro-
ducere non exhorruerint. Cum enim in spirituali re-
gno, & iis, quæ salutem æternam à peccatis concernunt,
nulla sit *δεσπολυψία* apud Deum Act. 10. v. 34, ac,
Apostolo teste, non sit Judæus, nec Græcus, nec ser-
vus, nec liber, nec masculus, nec fœmina, sed omnes
nos simus unum in Christo Jesu 1. Cor. 3. v. 28, di-
stinctionem graduum etiam in hoc temporali
regno penitus sublata esse voluerunt. His se

A 2

adjun-

adjuugebat secta Calviniana superiori seculo auctor
Ἐϰϰῆϰῆ, Doctor Andreas Bodenstein Carolsta-
dius, homo, ut Melanchthon judicabat, ferus Ἐϰϰῆ
ingenio, Wittenbergæ Archipresbyter, qui ut jus ci-
vile Romanum ex Rebus publicis Christianis, prorsus
exterminandum Ἐϰϰῆ juxta leges Mosaicas in civili-
bus Ἀϰϰῆ πῆϰῆς pronunciandum esse opinabatur: ita ha-
bitu sacerdotali deposito, Ἐϰϰῆ rustici vestitu assumpto, li-
gna in urbem advehebat, nec amplius Doctor, sed fra-
ter Andreas & vicinus saluari volebat, ut videre
est apud Lutherum tom. 3. Jenens. part. 1. contra
cœlestes Prophetas. Asseda Carolstadii Thomas
Monetarius, seditionis rusticorum, anno Christi 1525
excitata fax Ἐϰϰῆ tuba, Illustribus ac Generosissimis
Comitibus Mansfeldicis, Dnm. Alberto & Ernesto
in literis ad eosdem scriptis, debitum honoris, dignita-
tis ac conditionis titulum non solum non tribuit, sed
ceu æquales ac fratres suos (Bruder Ernst / Bruder
Ulbrecht /) sermone in singulari numero formato sa-
luta vit, adeoq; omnes dignitatis Ἐϰϰῆ honoris titulos,
quantum quidem potuit, referente Lutero tom. 3.
Jen. abroga vit, extirpa vit, profliga vit. Quo loco
igitur dignitatem Doctoralem habuerint, facile qui-
vis, qui non obasa naris est, colligere potest. Audi
tamen, si placet, loco omnium, è Calvinistica cathedra
differentem Rodolphum Gualtherum in 21. cap. Joh.
fol.

fol. 407. 408. Paulus, inquit ille, quem Christus electum organum dixerat, servum Jesu Christi se nominare solet. Confer cum ista modestia illorum insolentiam atq; fastum, qui titulos magnificos prece & precio redimunt, ut apud rude vulgus sese venditent: Et facile videbis, quo spiritu isti agantur. Sunt hi Judæorum similes, quos graviter accusat Christus, quod Magistri & Doctores dici vellent, Matth. 23. v. 9. 10. Excusant quidem sese publica & à multis seculis recepta consuetudine, & ipsi inde Ministerio aliquam dignitatem accedere ajunt. Atqui nulla consuetudo Christi præcepto præjudicare debet, qui, nequid hujusmodi fiat, graviter monuit. Et quid de illis dicemus, qui ubi Ecclesiæ jam multis annis servierunt, sub extremam senectam ad Scholas redeunt, ut ibi Doctores creentur, & inde majore cum fastu ad Ecclesiam revertantur, cui humilitatis & modestiæ exemplum debebant præbere? Sunt hac indigna Christi ministris, quibus legitima vocatio & publicum Ecclesiæ testimonium sufficere debet, cum his Apostoli olim contenti fuerint. Hactenus ille. Cujus & socienorum furori non solum recta ratio, quæ Augusto Casari decretum dictabat, ne quis nisi Principis auctoritate accedente, & publico in gymnasiis examine interveniente, de jure respondendi sibi facultatem usurparet, sed & ipsa adversatur

A 3

Scriptu-

Scriptura. Nam, quæ Ecclesiasticam Hierarchiam,
ipse Deus non solum in U. T. Pontificem seu sum-
mum sacerdotem, inferiores sacerdotes & Levitas;
sed etiam in N. diversos ac distinctos gradus & ordi-
nes esse voluit: διακόνους γὰρ διακονούντες 1. Cor. 12. v. 5:
Deus dedit Ecclesiæ suæ alios quidem Apostolos, alios
verò Prophetas: alios autem Euangelistas: alios au-
tem Pastores & Doctores Eph. 4. v. 11. alios verò
Episcopos: alios verò ἄγγελοι 1. Tim. 3. v. 2. & 8.
imò licet eadem beatitudo in altera vita omnibus ele-
ctis sit destinata, diversi tamen gradus erunt, praci-
pue eorum, qui multos ad justitiam erudierunt: hi e-
nim fulgebunt quasi splendor firmamenti, & veluti
stellæ in perpetuas æternitates Dan 12. v. 3. Ut enim
alius decor solis alius lunæ & alius stellarum: ita erit
& resurrectio mortuorum 1. Cor. 15. v. 41, 42.
Quin Cyclopica sententia isti Patroni ipsi æquitati & justitiæ,
quæ suum cuiq; tribuendū esse scitè monet, bellū indicunt. Ve-
teres illos Romanos aspiciat: qui Honori & Virtuti tem-
pla dedicarunt singula, non alterum in Capitolino, alterum
in Aventino monte: sed in una regione, unoq; in loco ita con-
tigua, ut pariete solo disternerentur: eâ tamen archite-
ctandi ratione, ut fores illius, quod Honoris erat proprium,
nemini paterent: nisi antè virtutis fanum transisset. Signi-
ficare nempe voluerunt homines sapientissimi, devincta hæc
duo ita inter se esse, ut alterū ab altero jure divelli nequeat,
& tamen, nisi qui virtuti ante litavit, ad honorem admittendū
esse neminem. Quorum judicium non abluat ab illo, quod
sacrum

facram & sacrorum est. Et certè si aliorum fanaticorum,
quos diximus, consultis morem gerere, ac insanientem eorum
insaniam nostro calculo approbare deberemus, viri vir-
tute & eruditione præcellentes, debito suo honore ac Re-
verentia defraudarentur: alijs etiam turpe otium ac rudem insci-
tiam amandi, occasio præberetur, si eruditiores veris laudi-
bus & elogijs non exornarentur. Ut taceam alia, quis, debita
ac decète honorũ collatione, ipsi officio, cui Doctores præsunt, au-
toritatem non parvam conciliari diffitebitur? Neq; verò
Christi his dictum adversatur Matt. 23. Nam, sensus esse potest,
quod Patris vox adjuncta docet, triplex: Scilicet: 1. Nolite
vocari Magister vel Doctor, tanquam primarius & unus ille,
qui Kueios est natura non indulgentia, juxta Hieronym. 2. vel
nolite vocari ob solã ambitionẽ, juxta Theoph. 3. vel nolite vo-
cari ita simpliciter, & absq; exceptione superioris, sive com-
paratè, nolite vocari Doctores aut Patres præ Deo, juxta
alios. Non possumus igitur non summopere probare, quod su-
perioribus diebus Reverendus & Clarissimus vir Dn. M. JO-
HANNES FARNOVIVS SS. Th. Professor, collega
noster dilectus & colendus modestè reverenterq; honores in Fa-
cultate nostra Theologica summos, quos doctoreos vocant, sibi
cõferri petiit. Meruit hoc ipsius virtus, meruit, quam professoriã
linguã, per annos cõplures, huic Academiã probavit, Theo-
logica, eaq; insignis, eruditio. Caterum cum, pro more in Aca-
demia hac recepto, feria sexta, die sequenti veneris, qui erit 9.
Aprilis, pro summo in Theologia honoris gradu consequendo,
disputationem publicam de PERSEVERANTIA SAN-
CTORUM, materiã certè arduã, gravissimã, & miserè à Cal-
vinianis divexatã, exhibiturus sit: rogamus Reverendos, Am-
plissimos & Clarissimos Dnos collegas, & reliquos Doctores,
verbi Dei ministros, Magistros, & Nobilissimos Doctissimosq;
juvenesq;

juvenes, ut non solum ad hanc disputationis solemnitatē au-
ditū & spectatum frequentius conveniant, sed & pro sua quisq;
conditione, quantum ratio temporis patitur, doctè & placidè
in Reverendi Domini candidati theses inquirent. Nos vicif-
sim, universis ac singulis studia nostra & officia prolixè deferi-
mus. P. P. Rostochii sub facultatis Theologicæ si-
gillo, Anno Epochæ Christianæ 1619. ad d. 4.
April.

sacrum & sacrorum est. Et certè si aliorum
 quos diximus, consulti morem gerere, ac in sa-
 insaniam nostro calculo approbare debere
 tute & eruditione præcellentes, debito suo ho-
 defraudarentur: aliis etiam turpe otium a-
 tiam amandi, occasio præberetur, si eruditio-
 bus & elogiis non exornarentur. Ut taceam a-
 ac decete honorum collatione, ipsi officio, cui Doct-
 storitatem non parvam conciliari diffitebitur
 Christi huius dictum adversatur Matt. 23. Nam,
 quod Patris vox adjecta docet, triplex: Sci-
 vocari Magister vel Doctor, tanquam primar-
 qui. Quævis est natura non indulgentia, juxta
 nolite vocari ob solam ambitionem, juxta Theoph-
 cari ita simpliciter, & absque exceptione sup-
 parate, nolite vocari Doctores aut Patres
 alios. Non possumus igitur non summopere
 prioribus diebus Reverendus & Clarissimus
HANNES TARNOVIUS SS. Th.
 noster dilectus & colendus modestè reverenter
 cultate nostra Theologica summos, quos doct-
 cõferri petiit. Meruit hoc ipsius virtus, merui-
 riã linguã, per annos cõplures, huic Academi-
 logica, eaq; insignis, eruditio. Caterum cum,
 demia hac recepto, feria sexta, die sequenti
 Aprilis, pro summo in Theologia honoris gra-
 disputationem publicam de **PERSEVER-**
CTORUM, materiã certè arduã, gravissimã
 vinianis divexatã, exhibiturus sit: rogamus
 plissimos & Clarissimos Dnos collegas, & re-
 verbi Dei ministros, Magistros, & Nobilissi-

